

[Gert Petersen.]

politiske fanger i Sydvietnam, således som det var aftalt og lovet, og det drejede sig om mellem 100.000 og 200.000 fanger i koncentrationslejre. Det tredje hovedpunkt var, at der skulle indledes forhandlinger om oprettelse af et nationalt forsoningsråd. Fra den provisoriske revolutionsregerings side henvendte man sig gang på gang til Van Thieu for at få disse forhandlinger i gang. Van Thieu vendte det døde øre til, helt åbenbart fordi han stadig væk regnede med at kunne finde en militær løsning. Det er ikke kommet til en forhandlingsløsning i Vietnam, det er rigtigt, men det er, fordi amerikanerne ikke ønskede denne forhandlingsløsning, det er, fordi Van Thieu ikke ønskede denne forhandlingsløsning.

Så må man spørge til slut, hvilke konklusioner man kan drage af amerikanernes rolle i denne tabte Vietnamkrig. Jeg synes ikke, at man, som hr. Stinus var inde på, kan sige, at det her drejer sig om et skæbnesvangert tilfælde. Det er ikke et skæbnesvangert tilfælde, at USA vælger sine partnere, sådan som man gør, blandt disse korrupte og reaktionære regimer. Det skyldes ganske enkelt, at alt det dér med frihed, som der er blevet sagt en del dyre ord om i dag oppe fra denne talerstol, ikke interesserer amerikanerne et hak, de er totalt ligeglade, men de er stærkt interesseret i økonomi og i globalstrategiske spørgsmål, og det er alene derudfra, de har valgt deres allierede. Det vil sige, at det, som er sket, er et led i den politik, som Danmarks alliancepartner USA har ført som en slags international gendarm, og jeg synes, det er at køre helt galt i byen, når man begynder at tale om faren for yderligere kommunistisk aggression, når det, vi har oplevet, er en amerikansk aggression, som nu er tabt. Der er langt mere grund til at tale om en fare for en skærpelse af den amerikanske politik over for lande som Thailand, Indonesien og Sydkorea. Jeg synes, der er langt mere grund til at følge dette med opmærksomhed.

Honoré (KrF):

Jeg vil først takke udenrigsministeren for hans redegørelse. Jeg anerkender dens forsøg på en objektiv og afbalanceret vurdering, men mener dog, at det er muligt og

måske nødvendigt at placere skylden, hovedskylden, på den ene part og ikke blot at fordele skylden ligeligt på begge sider.

På foranledning af hr. Lasse Budtz' spørgsmål om nogle udtalelser, der er blevet refereret og refereret fejlagtigt, vil jeg gerne præcisere følgende: mine udtalelser går for det første på, at det formodentlig bør undersøges statsretligt, hvorvidt den bistand, der er blevet bevilget den tidligere regering i Sydvietnam, automatisk overføres til de nye myndigheder. For det andet at det er min opfattelse, at hovedansvaret om end ikke eneansvaret for Sydvietnams økonomiske opbygning må påhvile de kommunistiske industrilande, der har finansieret erobringen af Sydvietnam. Og for det tredje: kristeligt folkeparti har været med til at bevilge humanitær bistand til Sydvietnam. Vi vil fortsat bevilge midler til en omfattende indsats på dette område.

Hvad vi her diskuterer, er ikke den krig, franskmændene og Vietminh førte indtil 1954, men krigen efter Genèveaftalerne i 1954. Denne anden vietnamesiske krig var ikke en antiimperialistisk krig for national uafhængighed, sådan som den første delvis havde været.

Selv om ingen part kan udpeges som eneansvarlig og det er muligt at pålægge både regeringen i Saigon og amerikanerne et ansvar, så er det efter min opfattelse muligt at udpege den ene part som hovedansvarlig. Den hovedansvarlige, hovedskyldige for Vietnamkrigens menneskelige lidelser og materielle ødelæggelser er krigens aggressor, nemlig Nordvietnam. Den grundlæggende kendsgerning er jo dog, at det ikke er Sydvietnam, der har angrebet og invaderet Nordvietnam, men omvendt nordvietnamesiske hære, der har invaderet Sydvietnam. Jeg må derfor erklære mig helt uenig med statsminister Anker Jørgensen, når statsministeren i en udtalelse til radioen den 29. april lagde hovedansvaret for krigen på Saigon og USA. Udtalelsen er i øvrigt, så vidt jeg kan se, i strid med bestræbelser på at skabe et flertal af folketingets medlemmer og partier om vor udenrigspolitik.

Hvad anerkendelsen af en ny regering i Saigon angår, må det vist først undersøges, hvorvidt erobringen af Sydvietnam er folkeretlig ulovlig i henhold til FN's resolution 3314 af 14. december 1974, hvor man ikke